

dringsforslag. Saavidt jeg har kunnet skjønne, er det Mening, saavel af Endringsforslaget, som af det foreslaaede Lovforslag, at man ønsker at bevilge disse Embedsmænd eller Bestillingsmand en Understøttelse. Det er begge Partiers Mening, men vil man det, saa maa man efter min Mening ogsaa vælge den Vej, som er den eneste mulige. Jeg antager det nemlig for aldeles afgjort, at, dersom Landstinget gaar ind paa det Endringsforslag, som her er stillet, saa vil det være det samme, som aldeles at kaste denne Lov. Det maa nemlig vel erindres, at det samme Endringsforslag har været stillet i Folkethinget, og der er blevet forkastet, og Lovforslaget, saaledes som det nu foreligger, er blevet antaget, jeg veed ikke om med Genstemmighed, men dog i alt Fald med en meget stor Majoritet. Gaae vi nu her ind paa Endringsforslaget, saa er det jo en ligefrem Følge, at Forslaget igjen kommer tilbage til Folkethinget, som muligt ikke vil gaae ind derpaa, og saa kommer det atter tilbage til os, og ifølge den bekendte Consequents vil Følgen deraf blive, at det hele Forslag vil falde. Dette vilde jeg finde meget beklageligt, da det er erkendt fra alle Sider, at der er en Trang tilstede i denne Henseende. Spørgsmaalet er tillige blot om den Form, hvorunder denne Understøttelse skal gives, og da maa jeg for mit Vedkommende erklære, at det tiltaler mig langt mere, at Understøttelsen bliver tilstaaet som en Ret, end at den bliver tilstaaet som en Raade, der jo i de enkelte Tilfælde skal kunne søges og gives. Det er naturligvis Noget, som Enhver maa afgjøre, eftersom det tiltaler hans Følelse mere eller mindre. Jeg kan paa ingen Raade erklære mig for at anbefale et Forslag, som skulde henvise til en Afgjøvelse af Raade; det kan undertiden være galt nok at faae det, som er Gens Ret. Jeg skal derfor stemme imod Endringsforslaget.

Finantsministeren: Med Hensyn til, hvad den sidste ærede Landstingsmand har yttret, maa det maaskee være mig tilladt at fremsætte nogle Bemærkninger, naagt det er en temme-

lig delicat Materie at yttre sig om, hvad Følgen vilde blive i det andet Thing, hvis Lovforslaget her undergik en Forandring. Jeg skal imidlertid ikke gaae videre ind paa at opstille Conjecturer om, hvorvidt Antagelsen af den Redaction, hvortil der nu foreligger Forslag, vilde medføre en Forkastelse i det andet Thing, men jeg skal kun tillade mig en factiff Berigtigelse eller Fuldstændiggjørelse. Det er nemlig vel sandt, at Lovforslaget i den Skikkelse, hvort det er indkommet i dette Thing, er bleven vedtaget eenstemmigt, eller med en meget stor Majoritet, i det andet Thing; men jeg turde maaskee gjentagde i Erindringen, at det Endringsforslag, som nu er bleven fremsat i dette Thing, forelaae ikke til Sagens tredje Behandling; paa den Tid derimod, da det forelaae, og da der blev afstemt derover, vilde Forhandlingerne vise, at der var en overordentlig stor Minoritet for dette Forslag, saavidt jeg husker, nærmere det sig meget en lige Deling af Stemmerne. Betydningen heraf skal jeg imidlertid aldeles overlade til Thingets egen Bedømmelse; jeg troer aldeles ikke, at det er altid sagt, at en Meningsforskjel om en vis Redaction skulde føre til den Consequents, som den ærede Taler opstillede. Men forsaavidt den ærede Landstingsmand har meent, at her var Spørgsmaal om at bevilge Noget som en Ret og ikke som en Raade, da vil jeg først tillade mig at gjøre opmærksom paa, at enten den ene eller den anden Form antages, saa maa jeg dog stærkt holde paa, at det, hvorom her er Spørgsmaal, er ikke om at bevilge Noget som en Ret, men kun at bevilge det som en Raade; thi hvis der var Spørgsmaal om at bevilge det som en Ret, hvis det kunde siges med Sikkerhed at ligge i Lovforslaget, saaledes som det er vedtaget i det andet Thing, saa kunde jeg aldrig for mit Vedkommende tilraade dette Forslag, da det vilde kunne drage tilfølge i en for Finantserne meget betænkelig Grad, hvis det erkendtes, at her var Spørgsmaal om virkelig at fyldestgøre en Ret.